

РЕШЕНИЕ

№ 7284

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6814** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 27.05.2021г. по НАХД № 10582/2020г. на СРС, НО, 96-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-003603 от 28.07.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С. област („ДИТ“ – СО), за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено на [фирма] административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от [фирма] с оплаквания за неправилност поради нарушения на закона и процесуалните правила.

В съдебно заседание касаторът, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът – „ДИТ“ – СО, чрез юрк. И. оспорва касационната жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и решението на СРС следва да се остави в сила.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1,

изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 10.06.2020г., на място в обект на контрол: „Академия за отличници“, находяща се в [населено място], [улица], стопанисвана от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица]. В хода на проверката служителите на инспекцията са заварили С. П. Я. да престира труд, като същата е декларирала писмено, че работи в предприятието „Академия за отличници“ от 10.06.2020г. като възпитател с работно време от 08:00 ч. до 17:00, почивни дни –събота и неделя, и един ден от делничните с трудово възнаграждение от 700 лв. В хода на проверката по документи, работодателят е представил граждански договор от 10.06.2020г. за оказване на помощ в лятна занималня, пир осъществяване на дейността ѝ при спазване на процедури за работа с деца. До приключване на проверката, работодателят не е представил трудов договор. Направен е извод, че цитираните облигационни отношения се използват за прикриване по същество на предоставяне на работната сила и в реалност са налице трудови правоотношения между работодателя и лицето С. Я..

При така изложената фактическа обстановка за констатираното нарушение на дружеството – касатор бил издаден АУАН № 23-003603 от 16.06.2020г., а въз основа на него и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Правилно въззивният съд е установил, че наказаното лице има качеството на работодател съгласно § 1, т.1 от ДР на КТ.

Съгласно чл. 1, ал. 2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. От доказателствата по делото не се установява да е бил сключен договор между дружеството и служителя, поради което правилно е била ангажирана отговорност на [фирма] като работодател.

Това, че е представен граждански договор, не изключва ангажирането на отговорност по чл. 62, ал. 1 от КТ, тъй като са налице достатъчно доказателства, че се касае за трудово правоотношение, прикрито като облигационно.

Наложено наказание е определено над законоустановения минимум по чл. 414, ал. 3 от КТ като е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева. Предвид това, че АНО не е обосновал поради какви факти и обстоятелства е наложил наказание в размер, по-висок от минималния, то настоящата инстанция намира, че имуществената санкция на нарушителя следва да бъде намалена до предвидения от санкционната разпоредба минимален размер, съответстващ на тежестта и обществената опасност на нарушението, изцяло съобразена с разпоредбата на чл. 27 ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, VI-ти касационен състав,
РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение от 27.05.2021г. по НАХД № 10582/2020г. на СРС, НО, 96-ти състав, като ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-003603 от 28.07.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С. област („ДИТ“ – СО), за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ като НАМАЛЯВА размера на наложеното административно наказание от 2 000 лв. (две хиляди лева) на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.